

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 67/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. marca 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Podobom, Advokátska kancelária, Bratislavská 354/32, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV/1 Gn 1709/13 a jej oznámením z 5. decembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. februára 2014 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. IV/1 Gn 1709/13 a jej oznámením z 5. decembra 2013 (ďalej aj „napadnuté oznámenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka 22. februára 2013 podala Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru Trenčín (ďalej len „OR PZ“) trestné oznámenie na konateľov obchodných spoločností [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], pre podozrenie zo spáchania trestných činov podvodu a všeobecného ohrozenia.

Vyšetrovateľ odboru kriminálnej polície OR PZ (ďalej len „vyšetrovateľ“) uznesením ČVS: ORP-228/1-OVK-TN-2013 z 5. apríla 2013 podľa § 197 ods. 1 písm. d) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) trestné oznámenie sťažovateľky pre podozrenie zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a ods. 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a prečinu všeobecného ohrozenia podľa § 285 ods. 1 Trestného zákona odmietol, pretože nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku.

Proti tomuto uzneseniu vyšetrovateľa podala sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu sťažnosť z 12. apríla 2013, ktorú prokurátorka Okresnej prokuratúry Trenčín (ďalej len „okresná prokuratúra“) uznesením č. k. 1 Pn 327/13-5 z 23. mája 2013 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla ako nedôvodnú, pretože *„Vykonanými a zabezpečenými dôkazmi a ich vzájomným vyhodnotením sa nepreukázalo, že by zo strany konateľov... došlo ku konaniu, ktoré by bolo v rozpore s normami trestného práva a tým pádom neprichádza do úvahy ani vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti.“*. Prokurátorka okresnej prokuratúry v odôvodnení svojho rozhodnutia tiež uviedla, že *„leasingová zmluva je tzv. inomínatna zmluva v zmysle § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, a preto prípadnú škodu je potrebné si uplatniť v rámci civilného konania podaním príslušnej žaloby, prípadne v rámci reklamácie predmetu leasingu“*.

Vzhľadom na výsledok konania okresnej prokuratúry sťažovateľka prostredníctvom právneho zástupcu podala 12. augusta 2013 Krajskej prokuratúre v Trenčíne (ďalej len „krajská prokuratúra“) „... *žiadosť o preskúmanie postupu prokurátorky Okresnej prokuratúry v Trenčíne v súvislosti s vydaným uznesením zo dňa 23. 05. 2013...*“, ktorú krajská prokuratúra posúdila ako podnet na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia vyšetrovateľa a prokurátorky okresnej prokuratúry podľa § 31 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“). Prokurátor krajskej prokuratúry podnet vyhodnotil ako nedôvodný a odložil ho, pretože „*V postupe a rozhodnutiach vyšetrovateľa PZ a prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín... nezistil žiadne závažné nedostatky ani pochybenia, ktoré by mali za následok nezákonnosť niektorého z rozhodnutí...*“. O tomto závere prokurátor krajskej prokuratúry sťažovateľku upovedomil listom č. k. 1 Kn 400/13-7 z 2. septembra 2013.

Pretože so závermi preskúmania jej podnetu krajskou prokuratúrou sa sťažovateľka nestotožnila, opäť prostredníctvom právneho zástupcu podala generálnej prokuratúre podnet na „*preskúmanie postupu prokurátorky Krajskej prokuratúry v Trenčíne, prokurátora Okresnej prokuratúry v Trenčíne a vyšetrovateľa Odboru kriminálnej polície...*“ z 18. októbra 2013, ktorý bol generálnou prokuratúrou vyhodnotený ako opakovaný podnet podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre.

V postupe a v rozhodnutiach „*vyšetrovateľa... a prokurátorky Okresnej prokuratúry...*, ako aj v postupe prokurátora Krajskej prokuratúry...“ však generálna prokuratúra nezistila „*pochybenie a ani porušenie zákona, majúce vplyv na samotné meritórne vybavenie veci*“ a považovala ich „*za zákonné a správne*“, preto opakovaný podnet „*bez prijatia opatrení ako nedôvodný*“ odložila, o čom sťažovateľku upovedomila napadnutým oznámením – listom č. k. IV/1 Gn 1709/13-7 z 5. decembra 2013.

Sťažovateľka tvrdí, že „*Generálna prokuratúra SR týmto rozhodnutím... o odložení mojej sťažnosti v konečnom dôsledku potvrdila postup vyšetrovateľa... pod ČVS: ORP-*

228/I-OVK-TN-2013 zo dňa 05. 04. 2013, ktorý... odmietol moje trestné oznámenie zo dňa 22. 02. 2013, resp. vec podozrenia zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona a z prečinu všeobecného ohrozenia podľa § 285 ods. 1 Trestného zákona, ktorých sa mali dopustiť štatutárni zástupcovia spoločnosti [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ako aj postup Okresnej prokuratúry Trenčín, ktorá uznesením sp.zn. I Pn 327/13-5 zo dňa 23. 05. 2013... zamietla moju sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ o odmietnutí môjho trestného oznámenia ako nedôvodnú napriek tomu, že som podanú sťažnosť podrobne písomne odôvodnila, ako aj postup Krajskej prokuratúry v Trenčíne, ktorá môj podnet zo dňa 12. 08. 2013 na preskúmanie postupu okresnej prokuratúry a vyšetrovateľa PZ odložila dňa 02. 09. 2013 pod sp. zn. I Kn 400/13-7, čím bolo porušené moje právo na právnu ochranu v zmysle čl. 149 Ústavy SR.“.

Podľa názoru sťažovateľky „príslušný prokurátor“ generálnej prokuratúry „podanie vyhodnotil ako opakovaný podnet a bez toho, aby sa bližšie zaoberal jednotlivými bodmi môjho podania toto odložil“.

Sťažovateľka je tiež presvedčená, že „Konštatovanie prokurátora generálnej prokuratúry..., že sa v danej veci jednalo o môj opakovaný podnet je nesprávne a svoj podnet na generálnu prokuratúru... som podala ako reakciu na nezákonný postup vyšetrovateľa PZ, prokurátorky Okresnej prokuratúry v Trenčíne a prokurátora Krajskej prokuratúry v Trenčíne v súvislosti s upretím môjho práva ako poškodenej podávať v rámci trestného konania návrhy, podnety a opravné prostriedky v súlade s ustanovením § 46 ods. 1, ods. 5 Trestného poriadku.“.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1, ods. 4 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na ochranu vlastníckeho práva, vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky postupom generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktorá neodstránila nezákonnosť postupu vyšetrovateľa PZ a nižších stupňov prokuratúry porušené bolo.

2. Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky sa prikazuje, aby vo veci podaného trestného oznámenia znovu konala a rozhodla pokynom na vykonanie riadneho vyšetrovania a dokazovania a zakazuje sa pokračovať v porušovaní základného práva [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1, ods. 4 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj práva na ochranu súkromného vlastníctva zaručené v čl. 20 ods. 1. Ústavy Slovenskej republiky.

3. Podľa čl. 46 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 41 Dohovoru sa sťažovateľke [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadostučinenie.

4. Právnomu zástupcovi sťažovateľky JUDr. Jozefovi PODOBOVI, advokát, Advokátska kancelária 018 41 Dubnica nad Váhom, Bratislavská 354/32 sa priznáva náhrada trov právneho zastupovania v sume 284,08,- €...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

Ako z obsahu sťažnosti vyplýva, sťažovateľka namieta porušenie základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 4 a v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom generálnej prokuratúry, ktorá *„neodstránila nezákonnosť postupu“* orgánov dovtedy činných vo veci jej trestného oznámenia.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre pravidelne zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 13/00, II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo postupom, ktorý vydaniu samotného rozhodnutia predchádzal. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť predmetom kontroly len vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Takým orgánom môže byť aj generálna prokuratúra. Súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre), pričom tomuto

právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu (podaniu) vyhovel (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03 a III. ÚS 133/06), t. j. za porušenie základného práva na inú právnu ochranu nemožno samo osebe považovať skutočnosť, že prokuratúra podnetu, resp. opakovanému podnetu nevyhoví podľa predstáv jeho pisateľa (napr. I. ÚS 38/02, II. ÚS 358/06, IV. ÚS 28/06 atď.).

Ústavný súd z prílohy k sťažnosti zistil, že generálna prokuratúra v napadnutom oznámení, ktorým vybavila opakovaný podnet sťažovateľky, uviedla:

„Na základe Vášho opakovaného podnetu som preskúmal na vec sa vzťahujúce spisové materiály... pričom som dospel k záveru, že postup tak vyšetrovateľa PZ, ako aj prokurátorky okresnej prokuratúry a prokurátora krajskej prokuratúry bol správny a zodpovedajúci skutkovým zisteniam a právnym záverom v predmetnej veci...

Na podklade preskúmania príslušných spisových materiálov považujem... rozhodnutia - uznesenie vyšetrovateľa OKP OR PZ... a uznesenie prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín... za zákonné a opodstatnené, pričom sa stotožňujem s dôvodmi týchto rozhodnutí (uznesení), ktoré Vám boli doručené.

Taktiež sa stotožňujem so spôsobom vybavenia Vášho podnetu zo dňa 12. 08. 2013 Krajskou prokuratúrou Trenčín, a to v zmysle upovedomenia Vašej osoby pod sp. zn. 1 Kn 400/13-7 zo dňa 02. 09. 2013.

Z obsahu trestného oznámenia [REDAKOVANÉ] zo dňa 22. 02. 2013, po jeho doplnení vyšetrovateľom OKP OR PZ Trenčín v zmysle § 196 odsek 2 Trestného poriadku, nevyplývajú skutočnosti nasvedčujúce tomu, že boli spáchané trestné činy - zločin podvodu podľa § 221 odsek 1, odsek 3 písm. a/ Trestného zákona a prečin všeobecného ohrozenia podľa § 285 odsek 1 Trestného zákona zo strany štatutárnych zástupcov spoločností [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], a to z dôvodu absencie naplnenia zákonných znakov skutkovej podstaty - objektívnej stránky a subjektívnej stránky vyššie slovne pomenovaných a číselne označených trestných činov.

Zo zadokumentovaného vyšetrovacieho spisu OKP OR PZ Trenčín ČVS: ORP-228/1-OVK-TN-2013 nevyplývajú ani skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že bol spáchaný akýkoľvek iný trestný čin uvedený v osobitnej časti Trestného zákona.

Vzhľadom k tomu nebol a nie je daný zákonný dôvod na postup podľa § 199 odsek 1 Trestného poriadku, t. j. na začatie trestného stíhania.

Taktiež neboli a nie sú dané dôvody na postup podľa § 197 odsek 1 písm. a/ alebo písm. b/ alebo písm. c/ Trestného poriadku a ani na postup podľa § 197 odsek 2 Trestného poriadku.

Vo Vašom opakovanom podnete zo dňa 18. 10. 2013 opätovne uvádzate skutočnosti a okolnosti, ktoré ste uviedli vo Vašich predchádzajúcich podaniach v tejto veci a ktoré boli predmetom konania a rozhodovania orgánov činných v trestnom konaní a prokurátora krajskej prokuratúry.

Vtom zmysle v podrobnostiach poukazujem na výstižnú, vecne a právne správnu argumentáciu orgánov činných v trestnom konaní (vyšetrovateľa OKP OR PZ Trenčín a prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín), obsiahnutú v odôvodnení nimi vydaných a vyššie citovaných rozhodnutí (uznesení), ako aj prokurátora Krajskej prokuratúry Trenčín, pojatú v upovedomení Vašej osoby pod sp. zn. 1 Kn 400/13-7 zo dňa 02. 09. 2013.

Mám za to, že vyšetrovateľ... vykonal potrebné procesné úkony, v súlade s ustanovením § 196 odsek 2 Trestného poriadku, v záujme náležitého objasnenia predmetnej veci a rozhodnutia o podanom trestnom oznámení...

Skutočnosti a okolnosti, vyplývajúce z písomného trestného oznámenia..., zo zápisnice o výsluchu oznamovateľky..., ako aj zo zadokumentovaných listinných materiálov a dôkazov - najmä z leasingovej zmluvy..., z potvrdenia o prevzatí predmetu leasingu... a z úradného záznamu vyšetrovateľa... (ohľadne vyjadrenia [REDACTED] zo spol. [REDACTED] [REDACTED]) odôvodňovali a odôvodňujú zákonnosť a opodstatnenosť postupu podľa § 197 odsek 1 písm. d/ Trestného poriadku v danej trestnej veci.

V intenciách vyššie uvedeného, mám za to, že v predmetnej veci sa jedná nie o vzťah trestnoprávny, ale výlučne o občianskoprávny, resp. o obchodnoprávny vzťah. Uplatnenie a riešenie (domnelých alebo opodstatnených) nárokov [REDACTED] vo vzťahu ku spoločnosti [REDACTED] [REDACTED] (pripadne i vo vzťahu ku spoločnosti [REDACTED])

██████████), prichádza (lo) do úvahy jedine občianskoprávnou cestou prostredníctvom príslušného súdu v konaní v občianskoprávných (v obchodných) veciach.

S poukazom na horeuvedené skutočnosti, keďže v postupe a v rozhodnutiach vyšetrovateľa... a prokurátorky Okresnej prokuratúry..., ako aj v postupe prokurátora Krajskej prokuratúry... som nezistil pochybenie a ani porušenie zákona, majúce vplyv na samotné meritórne vybavenie veci, ktoré považujem za zákonné a správne, Váš opakovaný podnet zo dňa 18. 10. 2013 (doručený dňa 28. 10. 2013) bez prijatia opatrení ako nedôvodný odkladám.

Pretože Generálnou prokuratúrou SR boli vyčerpané všetky zákonné prostriedky na preskúmanie Vašich podnetov v predmetnej veci, prosím, aby ste s porozumením vzali na vedomie, že prípadné ďalšie Vaše podnety v tejto veci budú vybavené iba vtedy, ak budú obsahovať nové skutočnosti...“

Ústavný súd konštatuje, že postup generálnej prokuratúry pri vybavovaní podnetu bol v súlade so zákonom o prokuratúre, keďže generálna prokuratúra sa ním riadne zaoberala a v zákonnej lehote k nemu zaujala stanovisko, ktoré je primeraným spôsobom odôvodnené a nemožno ho v žiadnom prípade považovať za arbitrárne. Znovu je potrebné zdôrazniť, že skutonosť, že generálna prokuratúra nepostupovala v predmetnej veci v súlade s predstavami sťažovateľky, nemôže zakladať ešte dôvod na vyslovenie porušenia jej ústavou garantovaného základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd považoval za potrebné pripomenúť, že v obdobných prípadoch, ako je aj vec sťažovateľky, už viackrát vyslovil právny názor, v zmysle ktorého právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby voči nej na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03). Uvedený článok ústavy garantuje ochranu pred protiústavným postupom orgánov verejnej moci v konaniach, v ktorých sa rozhoduje o subjektívnych právach fyzických osôb alebo právnických osôb.

Aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyplýva, že tento nie je vôbec aplikovateľný na poškodeného v trestnom konaní, ak trestné oznámenie podané údajným poškodeným bolo odložené bez toho, aby bolo začaté trestné stíhanie údajného páchateľa (Duchoňová proti Českej republike, rozhodnutie z 2. októbra 2006, č. 29858/03, oddiel 1).

Vychádzajúc z dosiaľ uvedeného ústavný súd konštatoval, že v posudzovanom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže generálna prokuratúra sa zákonom ustanoveným spôsobom zaoberala opakovaným podnetom sťažovateľky a na základe svojich zistení ho prípisom č. k. IV/1 Gn 1709/13-7 z 5. decembra 2013 odložila. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti považoval za zjavne neopodstatnenú.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 4 ústavy je potrebné poznamenať, že v tomto ustanovení nie sú zakotvené základné práva a slobody, ktorých porušenie by bolo možné namietat sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústava ním upravuje povinnosť štátu upraviť podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane zákonom.

Nad rámec už uvedeného a v nadväznosti na sťažovateľkou prezentované námietky, ktoré v konečnom dôsledku súvisia s otázkou právneho posúdenia ňou oznámených skutočností o trestnej činnosti orgánmi činnými v trestnom konaní, ústavný súd poznamenáva, že z právneho poriadku Slovenskej republiky, ako aj z právnych poriadkov väčšiny členských krajín Európskej únie možno vyvodiť, že jedným z charakteristických znakov moderného právneho štátu je aj skutočnosť, že vymedzenie trestného činu, stíhanie páchateľa a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchateľom trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchateľom a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie

bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych práv oznamovateľa trestného činu (m. m. I. ÚS 68/2012).

Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že generálna prokuratúra nesprávne vyhodnotila jej podnet ako opakovaný, ústavný súd poznamenáva, že táto konštatácia sťažovateľky ostáva iba v rovine tvrdenia bez akejkolvek nadväznosti a preukázania príčinnej súvislosti medzi týmto jej tvrdením a porušením jej základných práv. Inak povedané, sťažovateľka tvrdí, že generálna prokuratúra jej podanie nesprávne vyhodnotila ako opakovaný podnet, avšak bez toho, aby toto svoje tvrdenie akýmkoľvek spôsobom odôvodnila a presvedčivo preukázala, že tým boli dotknuté jej základné práva. Aj v tejto časti preto treba považovať sťažnosť sťažovateľky za zjavne neopodstatnenú.

Ako takú, t. j. zjavne neopodstatnenú vyhodnotil ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj v časti namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy. Z textu odôvodnenia sťažnosti vyplýva, že jeho porušenie sťažovateľka bezprostredne spája s porušením jej základného práva na inú právnu ochranu, keď ňou tvrdené neposkytnutie právnej ochrany generálnou prokuratúrou malo mať dopad na jej majetok v podobe plnenia finančných povinností vyplývajúcich jej zo zmluvného vzťahu, ktorý sa snažila podaným trestným oznámením spochybniť. Keďže však ústavný súd zásah do základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy nezistil, nemohol vzhľadom na jeho podmienenosť konštatovať ani porušenie základného práva vlastníť majetok.

Napokon sťažovateľka namieta, že generálna prokuratúra svojím postupom porušila jej základné právo zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Sťažovateľka nekonkretizovala, ktoré z katalógu v citovanom článku ústavy upravených práv malo byť postupom generálnej prokuratúry porušené. Vo vzťahu k tejto námietke absentuje v sťažnosti akékoľvek odôvodnenie. Ústavný súd napriek tomu, že nie je oprávnený nahrádzať vôľu sťažovateľky vo vzťahu ku konkretizácii základného práva, ktoré malo byť porušené, konštatuje, že žiadne z v čl. 48 ods. 2 ústavy uvedených základných práv nemohlo byť označeným postupom generálnej prokuratúry porušené.

V danej veci vzhľadom na zákonnú úpravu (zákon o prokuratúre) jednoznačne nešlo a ani nemalo ísť o verejné konanie a vzhľadom na podstatu tohto konania (písomný podnet a zákonom predpísaný postup jeho vybavenia) nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva na prerokovanie veci v prítomnosti sťažovateľky. Pretože namietané konanie pred generálnou prokuratúrou bolo iniciované sťažovateľkou písomným podaním, je vylúčené, aby sa nemohla k veci vyjadriť spôsobom, ktorý považovala za potrebný. Pokiaľ ide o základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, generálna prokuratúra vybavila podnet sťažovateľky v zákonom určenej lehote. Podanie sťažovateľky bolo generálnej prokuratúre doručené 28. októbra 2013, k jeho vybaveniu došlo 5. decembra 2013 a list s upovedomením č. k. IV/1 Gn 1709/13-7 jej bol doručený 10. decembra 2013. Aj v tejto časti ústavný súd považoval sťažnosť sťažovateľky za zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením sťažovateľkou vymenovaných základných práv a označeným postupom generálnej prokuratúry nezistil žiadnu príčinnú súvislosť, preto jej sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. marca 2015